

ΑΡΜΟΔΙΟΙ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΑΚΚΟΥ

[ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝ]

ΥΧΝΑ ἀνεγίνωσκον εἰς τὰς ἐφημερίδας :

— « Οἱ ἀρμόδιοι ἐπελήφθησαν ἀνακρίσεων διὰ τὸ δεῖνα . . . »

— Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων διὰ τὸ τάδε . . . »

— Οἱ ἀρμόδιοι ἃς ἐρευνήσωσι τὴν δεῖνα ὑπόθεσιν . . . »

« Οἱ ἀρμόδιοι ἃς κάμωσι τοῦτο, οἱ ἀρμόδιοι ἃς φροντίσωσι δι' ἐκεῖνο, οἱ ἀρμόδιοι πρέπει νὰ σκεφθῶσι διὰ τὸ ἄλλο ». Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἄλλὰ τί εἶδους μεταφυσικὰ ὄντα, τί μυστηριώδεις Σίβυλλαι, ἀόρατοι καὶ ἀκατάληπτοι, ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἀρμόδιοι, ποῦ διέμενον, εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς τὴν Σελήνην, ἂν συνεκροτοῦντο ἐκ χοῦς ἢ ἀέρος, ἂν ἦσαν δίποδα ἢ ἐρπετὰ ἢ μαλάκια, ἂν εἶχον καὶ αὐτοὶ χεῖρας, ὦτα, κοιλίαν, μασσητῆρας, πτερὰ ἢ κέρατα, δὲν μοι ἐδόθη ποτὲ ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσω.

Ἐν τούτοις ἡ κατωτέρω ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ, θέλει σᾶς πείσει ὅτι εὐκολώτερον εἶνε νὰ συλλάβετε τὸν διάβολον ἀπὸ τὴν οὐράν, ἢ καὶ τὴν γαλῆν ἀπὸ

τοὺς ὄνυχας, παρὰ νὰ ἐπιχειρήσητε τὴν ἀνακάλυψιν τῶν περιέργων αὐτῶν κυρίων, οἱ ὅποιοι καλοῦνται ἀρμόδιοι !

* *
*

Πρωίαν τινὰ μὲ ἀφύπνισαν σφοδροὶ γδοῦποι ἀξίνης, ἔξω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἠγέρθην, προέκυψα τοῦ παραθύρου καὶ εἶδον.

Ἦσαν ἐργάται σκάπτοντες ἐν σπουδῇ καὶ ἀνοίγοντες εὐρεῖαν τάφρον ἐγκαρσίως ἐν τῇ διασταυρώσει τῶν δύο ὁδῶν.

Ἐτριψα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπορῶν, διότι ἤμην βέβαιος

ὅτι οὔτε πα-
ραμοναὶ δη-
μοτικῶν ἐκ-
λογῶν ἦσαν,
οὔτε ἡ οἰκία
κανενὸς δη-
μοτικοῦ συμ-
βούλου ἔκει-
το ἐκεῖ που
πλησίον, διὰ
νὰ δικαιολο-

γῆται ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη πρόνοια τῆς Δημαρχίας.

Ἠρώτησα εἰς τί ἐχρησίμευεν ἄρά γε ἡ ὀρυσσομένη τάφος, ἀλλ' οἱ ἐργάται ἀνεγείροντες τοὺς ὤμους ἀπῆν-
των στερεοτύπως :

— Δὲν ἔξερομε· ἔτσι μᾶς διέταξαν ! . . .

Τοὺς εἶχον δηλαδὴ διατάξει οἱ ἀρμόδιοι. Ἀλλὰ τί πρόκειται τάχα, ἐσκεπτόμην κατ' ἐμαυτόν, νὰ κατασκευ-
άσουν ἐδῶ ;

Οἱ γείτονες ἐκπληκτοὶ καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ ἀσύνηθες συμ-
βᾶν διηρώτων ἀλλήλους καὶ κατέφευγον εἰς ποικίλα συμ-
περάσματα.

— Φαίνεται πῶς θὰ μᾶς φέρῃ κι' ἀπ' ἐδῶ τὸ νερὸ ὁ καυμένος ὁ δήμαρχος, γιὰ νὰ μὴ φοβήσουμε τῆς δίψας!

— Ἐγὼ νομίζω, ἀπεφαίνεται ἕτερος, πῶς θὰ μᾶς βάλουν σωλῆνας τοῦ γκαζ, γιὰ νὰ μὴ σκοτονώμεθα τὴ νύχτα θεοσκότεινα.

Οὐδείς ὁμως ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅποιον μεγαλοφυὲς σχέδιον ἔμελλε νὰ περικλείσῃ τὸ παρόδιον ἐκεῖνο χάσμα. Πάντες δὲ ἀνέμενον ἀνυπόμονοι τὸ ἀποτέλεσμα.

* *

Ἡ τάφρος ἐν τούτοις ἐσκάφη εἰς πλάτος ἐνὸς καὶ εἰς βάθος ἡμίσεος μέτρου.

Τὴν ἐπομένην οἱ ἐργάται ἐγένοντο ἄφαντοι. Παρῆλθε καὶ ἡ μεθεπομένη. Οὔτε ἐργάται, οὔτε σωλῆνες, οὔτε νερόν, οὔτε γκαζ, οὔτε τίποτε.

Καὶ ὁμῶς τὸ σχετικὸν ἔδαφος τῆς ὁδοῦ εἶχεν ἀναστατωθῇ. Οἱ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς τάφρου ὄγκοι τοῦ χώματος καὶ τὰ ἐκ τῶν ρεῖθρων τῶν πεζοδρομίων καταλειβόμενα ὕδατα ἐβορβόρωνσαν τὸ μέρος ἐκεῖνο. Στρώματα κονιορτοῦ, λόφοι, ρύακες, λίμναι, ἀκρωτήρια, χαράδραι, φάραγγες καὶ σπήλαια ἐσχηματίζοντο ὅλον ἐν μικρογραφίᾳ, ἀλλὰ τόσον κυριολεκτικῶς, ὥστε ὁ δημοδιδάσκαλος τῆς συνοικίας, ἀνήκων ἄλλως τε εἰς τὴν Νέαν Παιδαγωγικὴν Μέθοδον, ἐπωφεληθεὶς τῆς περιστάσεως, ὠδήγει ἐκεῖ ἐκάστην πρωίαν τοὺς μικροὺς διαβόλους τοῦ σχολείου — θέλω νὰ εἶπω : τοὺς μικροὺς μαθητάς του — διὰ νὰ τοῖς ἐξηγῇ, ἐπὶ τὸ ἐμπειρικώτερον, τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας.

Ἄλλ' οἱ γείτονες, οἱ ὅποιοι δὲν ἔμειναν βέβαια πολὺ ἐνθουσιασμένοι ἐκ τῆς γεωλογικῆς ἐκείνης ἀναμορφώσεως τοῦ ἐδάφους, ἤναγκάζοντο ἐκτοτε ν' ἀλλάσσουν δρομολόγιον ἐπανερχόμενοι ἕκαστος οἴκαδε τὸ ἐσπέρας, περικάμπτοντες ἄλλος ἄλλο τετράγωνον ὁλόκληρον, διὰ νὰ μὴ βυθίζωνται μέχρι γονάτων ἐντὸς τῆς λάσπης ἐναλλάξ καὶ τοῦ κονιορτοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ οὐκ ὀλίγοι διαβᾶται ἀνύποπτοι ἀνετρέποντο ἐντὸς τῶν τελματωδῶν ἐκείνων προχωμάτων.

Τὸ κακὸν παρετείνεται ἐπ' ἄπειρον. Διὸ οἱ γείτονες, ὡς ἐλεύθεροι συνταγματικοὶ πολῖται, ἀποτελοῦντες καὶ αὐτοὶ τὴν πεφημισμένην κυριαρχίαν τοῦ λαοῦ, ἐσκέφθησαν νὰ

διαμαρτυρηθῶσι διὰ τὴν ἀνατροπὴν αὐτὴν τῶν διαβατῶν καὶ τοῦ καθεστῶτος τῆς ὁδοῦ.

Ἐσαύρωσαν

ὅθεν τὰς χεῖρας καὶ ἐξερράγησαν εἰς λόγους καὶ ὕβρεις κατὰ τῶν ἀρμοδίων.

Ἐν τούτοις ἡ ἀγανάκτησίς μας ἐκορυφώθη ὅταν ἐσπέραν τινὰ πελαγοδρομῶν ἐντὸς τῶν ἐλῶν ἐκείνων φορτηγὸς τις ὄνος, ἐναυάγησεν αὐτανδρὸς, μετὰ τῶν κοφίνων τουτέστι καὶ τοῦ ὀνηλάτου. Ὡς τε τὴν πρωίαν ὁ δημοδιδάσκαλος τῆς γειτονίας εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμπληρώσῃ τὸ γεωγραφικὸν του μᾶθημα, ἀνακαλύψας καὶ δάσχη ἐκ μαρουλίων καὶ λαχάνων χύδην ἐσκορπισμένων ἐντὸς τοῦ βορβοροῦ.

Ἐν τοσούτῳ ἡ χάνδαξ ἔμενεν ἐκεῖ, ὡς αἰνίγμα ἄλυτον, ὡς στόμιον Ἄδου, ἄνωθι τοῦ ὁποίου περίπταντο βεβαίως ἄορατοι καὶ μυστηριώδεις αἱ σκιαὶ τῶν ἀρμοδίων.

Εὐρίσκω τὸν ἀστυνόμον τοῦ τμήματος, καὶ τὸν παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τῆς τάξεως καὶ τῆς φιланθρωπίας, νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν καὶ ἀντιληφθῇ τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρμόδιος ! μοῦ ἀπαντᾷ λακωνικώτατα καὶ μοῦ στρέφει τὰ νῶτα.

— Τοῦλάχιστον ὁδηγήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ, ποῦ ἤμπορῶ νὰ ξετρυπώσω αὐτὸν τὸν ἀρμόδιον, διότι καταντᾷ τρομερὸν νὰ μένῃ ἔτσι ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ χανδάκι . . .

— Νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάρι νὰ μὴ μὲ σκοτίζης, κ' ἐκεῖνοι ποῦ τὸ ἀνοίξαν, ἄς βγάλουν τὰ μάτια τους νὰ τὸ κλείσουν. Ἀ ! καὶ πολλαῖς κουβένταις δὲν μοῦ χρειάζονται

Ἐβρυχήθη τρίζων τοὺς ὀδόντας ὁ κύριος ἀστυνόμος καὶ ἐξακοντίζων ἄγριον κατ' ἐμοῦ βλέμμα.

Ἐδόξασα τὸν Θεὸν ὅτι ἤρκεσθη ἕως ἐκεῖ μόνον, ἐνῶ εἶχε πλήρες τὸ συνταγματικὸν δικαίωμα νὰ μοῦ ταῖς βρέξῃ συνταγματικώτατα, συμπληρῶν τὰς πληροφορίας του διὰ γρόνθων καὶ λακτισμάτων.

Μεταβαίνω εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῷ ἐξιστορῶ τὰ παράπονα τῶν γειτόνων καὶ τῶν διαβατῶν.

— Φίλε μου, δὲν ἔχω εἶδῃσιν ἀπὸ χανδάκια. Νὰ κάμῃτε τὰ παράπονά σας . . . εἰς τὸν Δήμαρχον.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς διεσκέλιζον ἀσθμαίνων τὰς βαθμίδας τῆς Δημαρχίας.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, μοῦ ἀπαντᾷ ὁ κ. Δήμαρχος. Νὰ εὔρης τὸν μηχανικὸν τοῦ δήμου. Αὐτὸς εἶνε ἀρμόδιος νὰ σὲ φωτίσῃ.

Ἄλλ' ὁ μηχανικὸς τοῦ δήμου δὲν ἐφάνη μέχρι τῆς με-

σημβρίας. Ἐπανήλθον τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸν περιέμενον μέχρι ἐσπέρας. Ἀλλὰ, πρὸς ἐπαύξεισιν τῆς ἰδικῆς μου ἀμηχανίας, ὁ μηχανικὸς τοῦ δήμου δὲν ἔτυχε νὰ φανερωθῇ πουθενά.

Ἐν τούτοις περὶ τὸ ἐσπέρας, καθ' ἣν ὥραν τὸ κατάστημα τῆς Δημαρχίας ἐκλείετο καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀνεχώρουν, συνέπεσε νὰ διέρχεται τυχαίως ἐκ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου ὁ μηχανικὸς.

Τρέχω καὶ τὸν σταματῶ.

— Κύριε μηχανικέ, τὸ χανδάκι ἐκεῖνο ἐκεῖ . . .

— ὦχ, ἀδελφέ! τέτοια ὥρα, ποῦ 'νύχτωσε, 'βρέθηκε νὰ ἔλθης νὰ μοῦ 'μιλήσης γιὰ χανδάκια! χάθηκε ὅλη ἡ ἡμέρα; ποῦ ἦσουν;

Μὲ ἀφίνει ἐμβρόντητον καὶ φεύγει.

Καὶ ἐνῷ ἐπέστρεφον οἶκαδε ἀκούω γοερὰς κραυγὰς ἐκ τινος γειτονικῆς οἰκίας.

Ἐρωτῶ τί τρέχει. Ἄ! τίποτε! μικρὰ πράγματα! ὁ Νίκος, τὸ χαριτωμένον ἑξαετὲς ἀγγελουῖδι ἐνὸς γείτονος, παίζων πρὸ ὀλίγης ὥρας, κατεκρημνίσθη ἐντὸς τοῦ ἀνθρωποφάγου ἐκείνου Καιάδα, καταμωλωπισθέν, ἐνῷ ὁ πατήρ του ἔτρεχε νὰ εὔρη χειρουργούς, φάρμακα καὶ ἐπιδέσμους.

*
*

Συνερχόμεθα οἱ γείτονες εἰς συμβούλιον περὶ τοῦ πρακτείου. Συμβούλιον ρωμηῶν, ἐννοεῖται. Διότι ἀφοῦ ἀντηλλάγησαν χίλια ἀόριστοι γινῶμαι, ἐν τέλει κατωρθώθη, ὥς ἦτο ἐπόμενον, νὰ μὴ ἐξευρεθῇ καμμία σωστή καὶ ὠριμένη.

Ἀπεφασίσθη μόνον νὰ συνεχίσω ἐγὼ τὰς ἐρεῦνας μου πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἀρμοδιῶν. Ἐνδιαφερόμενην πλειότερον διότι οἱ λόφοι τῶν χωμάτων εἶχον ἀποφράξει κυρίως τῆς ἰδικῆς μου οἰκίας τὴν εἴσοδον.

Τὸ πρῶτ' τρέχω εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Μετὰ ἀνεκδιηγῆτους βασάνους εὕρισκω τὸν μηχανικόν.

Ἄφ' οὗ ἔξεσε τὴν κεφαλὴν, ὥσεί προσπαθῶν νὰ συναγάγῃ τὰς ἀναμνήσεις του :

— "Α, ναί· ἔχετε δίκαιον, μοὶ λέγει χασμῶμενος. Ἐγὼ εἶχα δώσει ἐντολὴν νὰ σκάψουν ἐκεῖ διότι ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ μία λωρὶς λιθόστρωτος μεταξύ τῶν δύο πεζοδρομίων. Ἡ ἐργασία ὅμως διεκόπη, διότι εὐθύς ἀνεφύη ἓν σοβαρὸν ζήτημα περὶ τοῦ ποῖος ὑπεχρεοῦτο διὰ τὴν δαπάνην τῆς κατασκευῆς, ὁ δῆμος ἢ τὸ δημόσιον, καθόσον ἀνεκαλύφθη ὅτι ἢ μὲν μία ὁδὸς εἶνε δημοτικὴ, ἢ δὲ ἄλλη ἐπαρχιακὴ. Ὡστε, ἐπειδὴ ἡ σκαφεῖσα γραμμὴ συμπίπτει ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν δύο ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὸ αὐτὸ κοινὸν σημεῖον, γεννᾶται τῶρα τὸ ζήτημα . . .

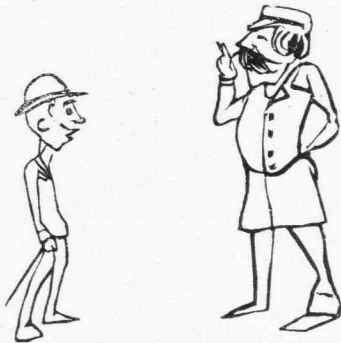
— Τί λές, βρὲ ἀδελφέ !
τῶρα ἀκόμη γεννᾶται τὸ ζήτημα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ᾔνε πρό πολλοῦ ξεκαθαρισμέ-
νον ; . . .

— Ἐνὰ σοῦ κάμω !

Ἐδῶ, βλέπεις, συγκρούον-
ται τὰ ὅρια τῆς ἀρμοδιό-

τητος τῶν δύο ἀρχῶν. Ἡ δικαιοδοσία ἢ ἰδιὴ μου ἔλῃξε. Πρέπει νὰ εὕρετε τὸν νομομηχανικόν. Ἐκεῖνος θὰ σᾶς πληροφρήσῃ.

Καὶ μὲ ἀφίνει χάσκοντα καὶ φεύγει.

Ἐν τούτοις τὴν ἐπαύριον τρέχω ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ νομομηχανικοῦ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα μίλια διέτρεξα μεταξύ νομαρχίας, δημαρχίας καὶ ὑπουργείου, ἀναισθητοποιημένων τὰς κλίμακας καὶ τῶν τριῶν ἀλληλοδιαδόχως. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι περὶ τὸ ἐσπέρας ἀνακαλύπτω τὸν κύριον νομομη-

χανικὸν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ Μπερνιουδάκη μεταξὺ τεσσάρων φιαλῶν ζύθου.

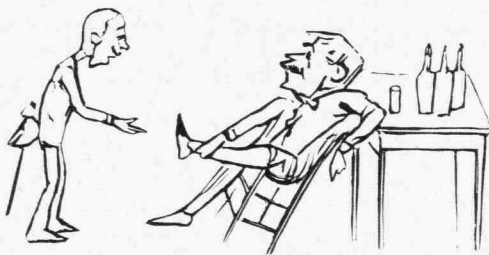
— Δόξα σοι ὁ Θεός ! ἐσώθημεν τέλος πάντων ! ἐκραύγασα.

Καὶ ἤρχισα νὰ τῷ διεκτραγωδῶ τὰ ἐκ τῆς χάνδακος βάσανά μας.

Ὁ κ. νομομηχανικός, ἀφοῦ ἐστράγγισε καὶ ἄλλο ποτήριον ζύθου μέχρι πυθμένος, ἐσπόγγισε τὰ χεῖλη, ἤναψεν ἕν σιγάρον, διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ τῷ φέρῃ καὶ ἄλλην φιᾶλην, καὶ εἶτα μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας, τὴν ὁποίαν ὁμολογῶ ὅτι ἐζήλευσα :

— Γνωρίζω τὴν ὑπόθεσιν, μοὶ ἀποκρίνεται. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε

ὀλίγην ὑπομονὴν μέχρι οὗ λυθῇ ἡ μεταξὺ τοῦ δήμου καὶ τοῦ δημοσίου προκύψασα διαφορά, ἂν

δηλαδή ἡ χαραχθεῖσα γραμμὴ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι πίπτει ἐπὶ τῆς δημοτικῆς ἢ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, διότι ἂν ὑποτεθῇ ὅτι πίπτει . . .

— Μά, ἀγαπητέ μοι, ἕως οὗ διαλευκανθῇ εἰς ποῖαν ὁδὸν πίπτει ἡ γραμμὴ τοῦ λάκκου, ἡ μισὴ Ἀθήνα θὰ ἐξακολουθῇ νὰ πίπτῃ μέσα . . .

— Καὶ ἐπὶ τέλους, φίλε μου, ἐγὼ εἶμαι ἀναρμόδιος, ἀφοῦ σᾶς εἶπα πῶς ἐπελήφθη τὸ Ὑπουργεῖον, μὲ διέκοψεν ἀγανακτῆσας ὅτι δὲν κατενόουν τὰ πράγματα τῆς ὑπηρεσίας, ὡς μοῦ τὰ ἐξήγει.

Ἐπανερχομαι οἰκαδε ἄπρακτος καὶ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, καθ' ἣν ὥραν παραμάνα τις ἐξ Ἀνδρου εὐρυτάτων δια-

στάσεων, εἶχεν ἀνατραπῇ, μὲ τὸ οἰμῶζον βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐντὸς τῆς λασπώδους λεκάνης μεταξύ τῶν δύο πεζοδρομίων, πλῆθος δὲ περιέργων ἐθεᾶτο τὸ ἀπαράμιλλον ἐκεῖνο tableau vivant !

* * *

— Καὶ τώρα ; τί πρέπει νὰ γίνη : ἐκραύγασαν οἱ γείτονες ἅμα ἤκουσαν τὰς ἐπανειλημμένας ἀποτυχίας μου.

— Νὰ κάμωμεν μίαν ἀναφορὰν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ! ἐπρότεινε κάποιος.

— Νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸν τύπον ! προσέθηκεν ἕτερος

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἐν ἀνάγκῃ πρέπει νὰ φέρωμεν τὸ ζήτημα εἰς τὴν βουλήν ! ἐγνωμοδότησεν ἄλλος.

Καὶ πράγματι εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ἡ τιμὴ νὰ συντάξω τὴν ἀναφορὰν,

ἐνῷ δύο-τρεῖς ἄλλοι ἔδραμον εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων. Ὅφειλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐξ αὐτῶν αἱ ἀντιπολιτευόμεναι κυρίως ἔγραψαν δριμύτατα κατὰ τῆς κακούργου ἀδιαφορίας τῶν ἀρμοδίων, περιγράφουσαι διὰ ζοφερῶν χρωμάτων οὐ μόνον ὅσα δυστυχήματα συνέβησαν ἐκ τοῦ λάκκου ἐκείνου, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὅσα . . . δὲν συνέβησαν !

— « Πρέπει νὰ προνοήσουν τέλος πάντων οἱ ἀρμοδίιοι διὰ τὴν ἀθλίαν αὐτὴν κατάστασιν τῆς ὁδοῦ . . . » ἔγραφεν ἡ μία.

— « Ἐπειτα ἀπὸ τόσῃν κατακραυγῇ τοῦ κοινοῦ, τί κάμνουσιν οἱ ἀρμοδίιοι ; Πρὸς Θεοῦ ! ποῦ ζῶμεν ; ἔχομεν

δήμαρχον, συμβούλους, νομάρχην, ὑπουργόν, ἀστυνομίαν, ἢ διοικούμεθα ὑπὸ Κάφρων ; . . . » ἔγραφεν ἡ ἄλλη.

— « Φαντασθῆτε εἰς ποῖον βαθμὸν ἐμπαθείας καὶ φαντασμοῦ κατήντησεν ἡ σημερινὴ διοίκησις, ἀφοῦ ἐπίτηδες παρεσκεύασε τὴν ἐλεεινότητα ἐκείνην τῆς ὁδοῦ, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς πέριξ γείτονας, οἱ ὅποιοι ἐκηρύχθησαν ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς ἀντιπολιτεύσεως . . . » ἐτόνιζεν ἄλλη εἰς τὴν διαπασῶν, στηλιτεύουσα τὴν ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν τῆς κυβερνήσεως, καὶ συμπεραίνουσα ἐν τέλει ὅτι πρέπει νὰ πέσῃ αὐτή, διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ἀντιπολίτευσις εἰς τὰ πράγματα

καὶ διορθωθῇ καὶ ἡ ὁδὸς καὶ τὸ ὄωμέϊκο.

Ἄλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα οὔτε ἀρμόδιοι ἐπεφαίνοντο οὔτε . . . ἀριστογέιτονες !

Μόνον μία ἀμυδρά σκιά ἀρμοδίου ἐθεάθη τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο. Ἡ ἀστυνομία δηλονότι, λαβοῦ-

σα ὑπ' ὅψιν τῇ γρίνιᾳ τῶν ἐφημερίδων, ἔστησεν ἐκεῖ προσωρινῶς ἓνα ἀστυνομικὸν κλητῆρα διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς διαβάτας ἀπὸ τοῦ νὰ κρημνίζωνται ἐντὸς τοῦ λάκκου.

* *
*

Ὅπωςδὴποτε ἡ ἀναφορὰ συνετάχθη καλλιγραφικώτατα καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν γειτόνων.

Τὴν ἐπιούσαν τρέχω εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Μὲ παραπέμπει ὁ πρῶτος ὑπάλληλος, ὃν συνήντησα, εἰς τὸ ἀρμόδιον τμήμα, ὁ τμηματάρχης εἰς τὸν γραμματέα, καὶ οὗτος εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διεκπεραιώσεως, διότι ἔπρεπε προηγουμένως νὰ

πρωτοκολληθῇ ἀρμοδίως ἡ ἀναφορά, πρὶν λάβω τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ ἐμφανισθῶ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ἐν τούτοις ἦτο ἀδύνατον νὰ διεισδύσω εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ὑπουργικοῦ θαλάμου. Ὁ ὑπουργὸς πότε ἦτο ἐκεῖ, πότε ἦτο καὶ δὲν ἦτο συγχρόνως, πότε ἦτο ὁρατὸς καὶ ἀόρατος ἐνταύτῳ, ἄλλοτε πάλιν ἦτο ἐντὸς ἐνῷ ταῦτοχρόνως ἀπουσίαζε, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰσπηδήσω διὰ τοῦ παραθύρου, ἀφοῦ διὰ τῆς θύρας ἦτο δύσκολον νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργοῦ.

Εὐρίσκω ἓνα συμπολιτευόμενον βουλευτὴν, διημερεύοντα διαρκῶς εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ ὑπουργείου. Εἶχον παρατηρήσει ὅτι εἰς τὴν ἐμφάνισίν του αἱ θύραι ὅλαι τῶν γραφείων τοῦ ὑπουργείου ἠνοίγοντο αὐτομάτως, ὡς δι' ἀοράτου χειρὸς συστροφόμεναι ἐπὶ τῶν στροφέων των, ἐνῷ ἐξ ἐναντίας εἰς ἐμὲ ἐκλείοντο μόναι των, ὡς αἱ μαγευμέναι ὅπαι τῶν σπηλαίων εἰς τὰ παραμύθια τῆς μάμης μου.

Τὸν παρεκάλεσα νὰ κάμῃ καὶ δι' ἐμὲ τὸ θαῦμα αὐτό, διὰ νὰ ἴδω τὸν ὑπουργόν. Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ θαύματος αὐτοῦ, τῷ προεξώφλησα τὰς ψήφους τῶν γειτόνων μου, ἐκλογέων καὶ μὴ, διὰ τὴν προσεχῇ βουλευτικὴν του ὑποψηφιότητα.

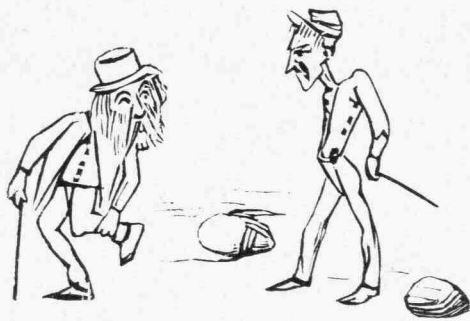
Μετὰ δύο δευτερόλεπτα εὐρισκόμενῃ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ πλήρης συγκινήσεως καὶ ἐλπίδων.

— Ἐξοχώτατε κύριε Ὑπουργέ! Τὸ καὶ τό . . .

Καὶ ἄρχομαι ἀπαγγέλλων δραματικώτατα τὴν ἐκ τοῦ λάγκου ἐκείνου ὁδύσσειαν τῶν γειτόνων.

— Ἰσα ἴσα, ἠυδόκησε νὰ με πληροφορήσῃ ὁ κ. Ὑπουργός, ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος ἐξακολουθοῦν νὰ διαμειβῶνται ἀλλεπάλληλα ἔγγραφα μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀρχῶν. Δυστυχῶς ἡ ὑπόθεσις περιεπλάκη, διότι ἐπῆλθε σύγκρουσις δικαιοδοσίας καὶ . . . ἀρμοδιότητος. Πρέπει νὰ ἰδῇτε τὸν κ. Νομάρχην. Αὐτὸς εἶνε εἰς θέσιν νὰ σᾶς πληροφορήσῃ εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκεται τώρα ἡ ὑπόθεσις ! . . .

Τὸν ἀπεχαιρέτησα ἐδαφιαίως καὶ ἐτράπην εἰς φυγὴν.

Καὶ ἐνῶ τὸ ἐσπέρας ἐπανεκαμπτον οἴκαδε, συνήντησα τὸν φρουρὸν ἀσυνομικὸν κλητῆρα, παρὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ρεμβάζοντα μεταξὺ ὕπνου καὶ

ἐγρηγόρσεως, καθ' ἣν στιγμὴν εἰς γέρων διαβάτης πίπτων ἐντὸς τῶν χασμάτων ἐκραύγαζε !

— Τί διάβολο ! δὲν βάνουν ἐδῶ ἓνα κούτσουρο, διὰ νὰ ὀδηγοῦνται οἱ διαβάται !

Ὁ κλητὴρ ἐξαφνισθεὶς ἔσπευσε νὰ τῷ παρατηρήσῃ !

— Κούτσουρο ; καὶ τί εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ ποῦ κάθουμαι ; αἱ ;

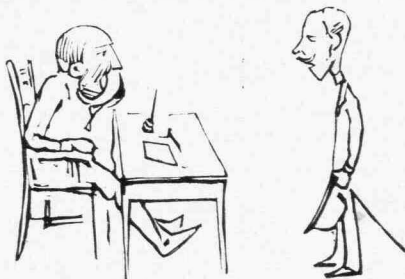
Ὁ διαβάτης εἶδεν ὅτι ὁ κλητὴρ εἶχε πολὺ δίκαιον καὶ σύρων βραδέως τοὺς μωλωπισθέντας πόδας ἀπεμακρύνθη γογγύζων καὶ βλασφημῶν.

Τὸ πρῶτ' ἰδὼν δρομαῖος εἰς τὴν Νομαρχίαν. 'Αλλ' ὁ Νομάρχης ἀπουσίαζεν εἰς . . . τὴν Εὐρώπην. Μετὰ τρεῖς ὥρας, περὶ τὴν μεσημβρίαν, εἰς τὰς 12 παρὰ τέταρτον, ἔρχεται ὁ γραμματεὺς.

— Κύριέ μου, τὸ καὶ τό . . .

Καὶ ἐπανελάβον διὰ μυριοστὴν φορὰν τὴν στερεότυπον διήγησιν τοῦ λάκκου. Τὴν εἶχον πλέον ἐκστηθίσει ἀπταίστως, ὡς μάθημα δημοτικοῦ σχολείου.

— Νομίζω, μοὶ ἀποκρίνεται ὁ κ. γραμματεὺς, ὅτι τὰ σχετικὰ ἔγγραφα ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως διηλθον ἀπὸ τὴν Νομαρχίαν πρό τινων ἡμερῶν. 'Αλλὰ τώρα εὐρίσκονται ἴσως εἰς χεῖρας τοῦ δικαστικοῦ συμβούλου τοῦ ὑπουργείου, διότι πιθανὸν ἢ ὑπόθεσις νὰ λυθῇ δικαστικῶς, ἂν δηλαδὴ ὁ δῆμος ἢ τὸ δημόσιον εἶνε ὑπόχρεων . . .

Καὶ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὸ ἀπελπιστικὸν συμπέρασμα τῶν πληροφοριῶν του, ἤνοιξα τὴν θύραν καὶ ἐτράπην εἰς φυγὴν.

Ἦσθάνομην τὴν ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος.

Ὅταν συνῆλθον, παρεδόθην εἰς βαθεῖς καὶ παρατεταμένους διαλογισμούς. Ἐσκεπτόμην τί ὤφειλον νὰ πράξω, καὶ μὲ τί μοῦτρα θὰ ἐπαρουσιαζόμην εἰς τοὺς ἀγαθοὺς μου γείτονας, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχα ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ εὕρισκα τὸν ἀρμόδιον πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

Ποῦ νὰ ὑπάγω ; εἰς ποῖον ν' ἀπευθυνθῶ ;

Ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ μὲ παρέπεμπον τίς οἶδε ποῦ πάλιν, ἴσως εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον, οὗτος εἰς τὸ φρουραρχεῖον πιθανόν, ὁ φρούραρχος εἰς τὸν τελώνην, ὁ τελώνης εἰς τὸν

εἰρηνοδίκην, ὁ εἰρηνοδίκης εἰς τὸν λιμενάρχην βεβαίως, ὁ λιμενάρχης εἰς τὸν Μητροπολίτην, καὶ ὁ Μητροπολίτης ἐν τέλει εἰς . . . τὸν διάβολον !

Ὑπὸ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἔφθασα σύννους τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ μανθάνω ὅτι εἰς ὑπομάγειρος τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας κομίζων κάλαθον ὠνίων ἐκ τῆς ἀγορᾶς, εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ κατακρημνισθῇ ἐντὸς τῶν χασμάτων ἐκείνων καὶ τοῦ βορβόρου.

* *

Τότε δὴ τότε !

Τὴν ἐπιούσαν, ὡς ἐκ συνθήματος ὅλαι αἱ ἀντιπολιτευόμεναι κυρίως ἐφημερίδες ἐτάνυσαν ὀξύτερα τὰ βέλη κατὰ τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας τῶν ἀρμοδίων, περιγράφουσαι διὰ τῶν ἐξῆς ζοφερῶν χρωμάτων τὸ δυστύχημα τοῦ κυρίου ὑπομαγείρου :

— « Χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἅμαξα, ἐφ' ἧς ἐπέβαινε τὸ προ-
» σωπικὸν τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας, κατασυνετρίβη ἐντὸς
» τοῦ πολυθρυλήτου ἐκείνου βαράθρου, περὶ οὗ εἰς μάτην
» ἐπεκαλέσθημεν τὴν πρόνοιαν τῶν ἀρμοδίων. Οἱ ἐν αὐτῇ
» ἐπίσημοι ἐπιβᾶται δεινῶς ἐτραυματίσθησαν διατρέχοντες
» ἤδη τὸν ἔσχατον κίνδυνον . . . »

Μία μάλιστα, ἡ φανατικώτερον πολεμοῦσα τὴν Κυβέρνησιν, συμπληροῦσα τὴν θλιβεράν εἰδησιν, ἐβεβαίου αὐθεντικῶς ὅτι « ἐκ τῆς πανωλεθρίας ἐκείνης μόνον ὁ ὑπομάγειρος τῆς Πρεσβείας ἐσώθη κατ' εὐτυχῇ συγκυρίαν, διότι ἔτυχε νὰ μεταβῇ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν ἀγοράν . . . κλπ. κλπ. »

Ἐταλάνισα ἑμαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους αὐτόπτας μάρτυρας τῆς σκηνῆς τοῦ ὑπομαγείρου διὰ τὴν φοβεράν μυωπίαν ὅλων μας, μὴ δυνηθέντων νὰ διακρίνωμεν καὶ τὸ ἄλλο προσωπικὸν τῆς Πρεσβείας, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἀπόντες ἐκ τῆς σκηνῆς τὸ ἀντελήφθησαν τόσον περίφημα.

Καὶ ἀφοῦ ἐβυθίσθην καὶ πάλιν εἰς μακροὺς ρεμβασμοὺς ἀναλογιζόμενος μετὰ ποίας θαυμαστῆς ἀκριβολογίας γράφεται ἡ σύγχρονος ἱστορία διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς. προσεπάθησα νὰ ἐξεύρω κατάλληλον τρόπον διὰ νὰ ἐξιλεωθῶ ἀπέναντι τῶν γειτόνων μου, τοὺς ὁποίους εἶχον διαβεβαιώσῃ ὅτι θὰ ἀνεκάλυπτα ἐξάπαντος τοὺς ἀρμοδίους!!

* *

Πλεῖσται ἰδέαι ἐστροβιλίζοντο εἰς τὸ κρανίον μου, ἡ μία χειροτέρα τῆς ἄλλης.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὅλαι αἱ κωμωδίαὶ καὶ τραγωδίαὶ πρέπει νὰ ἔχουν ὅπωςδὴποτε μίαν τελειωτικὴν λύσιν, ἤναγκάσθην νὰ ἐπινοήσω καὶ ἐγὼ μίαν διὰ τὴν προκειμένην ἰλαροτραγωδίαν.

— Τὸν εὖρον ! τὸν εὖρον ! ἐκραύγασα αἰφνης ἑξαλλος ἐκ χαρᾶς ὡς ὁ ἀρχαῖος Ἀρχιμήδης.

Καὶ πράγματι, μετὰ ὥριμον σκέψιν καὶ μελέτην, συγκεφαλαιώσας ὅλα τὰ γεγονότα, ἐκτιμήσας ὅλας τὰς περιστάσεις, τί ἀνεκάλυψα νομίζετε ;

Ὅτι δηλαδή ὁ μόνος ἀρμόδιος νὰ ἰσοπεδώσῃ τὸ ἐπαναστατήσαν ἔδαφος τῆς ὁδοῦ καὶ τὰς σχέσεις τοῦ δήμου πρὸς τὸ δημόσιον, νὰ σώσῃ τοὺς γείτονas, τοὺς ἐξαετείς Νίκους τῆς συνοικίας, τὰς παραμάνας, τοὺς ὄνους καὶ τοὺς ὑπομαχείρους τῶν Πρεσβειῶν· νὰ ἀποσοβήσῃ ἐπικειμένas ἐθνικὰς συμφοράς, ἀφοῦ τὸ ζήτημα ἐλάμβανε τώρα πλέον εὐρείας διαστάσεις ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἠπειλεῖτο νὰ μετατοπισθῇ διπλωματικῶς τῇ παρεμβάσει τοῦ Τούρκου πρέσβεως, κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν ἀντιπολιτευομένων φύλλων· ὁ μόνος ἀρμόδιος νὰ ἐπιφέρῃ τὴν θεραπείαν ὅλων αὐτῶν τῶν κακῶν οὐδεὶς ἄλλος ἦτο, οὐδεὶς ἄλλος ἔπρεπε νὰ ᾔνε παρὰ . . . ἐγὼ, καὶ μόνος ἐγὼ !

Μάλιστα, ἐγὼ ! κύριοι !

* *

Διὰ τοῦτο ὅταν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μετέβην εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἀγαθῶν μου γειτόνων :

— Κύριοι, τοῖς εἶπον, τὸ ζήτημα ἐλύθη αἰσίως. Ἄνεκάλυψα τέλος πάντων τὸν ἀρμόδιον ! Μὲ ἐβεβαίωσε μεθ' ὅρκου ὅτι ἀπὸ αὔριον οὔτε χῶματα, οὔτε λίμναι, οὔτε βόρβορος, οὔτε λάσπαις οὔτε τίποτε θὰ ὑπάρχουν. Ὁ δρόμος μας θὰ ἐπανέλθῃ ὀριστικῶς πλέον ἀπὸ αὔριον εἰς τὸ *statu quo ante* !

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! τέλος πάντων ! ἀνεκραύγασαν ὅλοι σταυροκοπούμενοι διὰ τὸ ἀνέλπιστον θαῦμα καὶ μεταβαίνοντες νὰ κοιμηθῶσιν ἡσυχοὶ τὴν νύκτα ἐκείνην πλέον !

* *

Ἄλλ' ἐγὼ ὅλην τὴν νύκτα κατεγινόμενην νὰ λύσω τὸ πρόβλημα διὰ τῆς ἐξῆς ἀναλογίας τῆς συνθέτου μεθόδου τῶν τριῶν, κατὰ τοὺς τύπους τῆς ἀριθμητικῆς Χατσιδάκη.

« Ἄν — ἐσκεπτόμενην ὁλονέν — 5 ἐξηρθρωμένοι ἐργᾶται, μισθωτοὶ τοῦ δήμου, σκάπτοντες τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν, ἀνοίγουν ἄνευ λόγου καὶ σκοποῦ εἰς μίαν ἡμέραν τάφρον 6 μ. μήκους καὶ 1 μ. πλάτους, πληρονόμενοι πρὸς δρ. 5 τὸ ἡμερομίσθιον, διότι αἱ ἄλλαι 5 κατασταλάζουν εἰς ὄφελος τοῦ ἐργολάβου, πόσοι ἄρά γε ἐργᾶται χρειάζονται, καὶ πόσον πρέπει νὰ πληρωθῶν, διὰ νὰ ἐπιχωματώσουν ἐκ νέου τὴν ἰδίαν τάφρον ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας, πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος, καὶ ἐξυπνήσουν τὸ πρωῒ οἱ γείτονες ; »

Καὶ δι' ἐπανειλημμένων προσθαφαιρέσεων ἔφθασα εἰς τὸ πόρισμα ὅτι, δι' ὅλην αὐτὴν τὴν πολυδαίδαλον ἱστορίαν, δὲν ἀπαιτοῦνται εἰμὴ 2 1)2 τὸ πολὺ ἐργᾶται καὶ τὸ ἐν δωδέκατον τοῦ δαπανηθέντος χρόνου καὶ χρήματος.

Ὁρθροῦ λοιπὸν βαθέος ἐμίσθωσα ἐξ ἰδίων τρεῖς ἐργάτας, οἱ ὅποιοι ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐξηφάνισαν καὶ χῶματα καὶ βόρβορον καὶ λάκκους καὶ πᾶσαν τὴν λοιπὴν ἀηδίαν τῆς ὁδοῦ.

Καὶ ὅταν μετὰ τινὰ ὥραν ἐξύπνησαν οἱ γείτονες, ἐδό-
 ξασαν τὸν Ὑψιστον καὶ τοὺς ἀρμοδίους, οἱ ὅποιοι ἐφρόν-
 τισαν τέλος πάντων, βρὲ ἀδελφέ, νὰ διορθώσουν τὸ κακόν!

— Αἱ! μὰ ἦτο ἐπόμενον, παρετήρησεν εἰς κύριος, γεί-
 των καὶ αὐτός, πρῶν τελωνοσταθμάρχης. Ἐπειτα ἀπὸ
 τόσα ποῦ ἔγραψεν ὁ ἀντιπολιτευόμενος τύπος καὶ μὲ τὴν
 ἐπέμβασιν τοῦ πρέσβειος, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἀφυ-
 πνισθῇ ἡ ἀδράνεια τῆς Κυβερνήσεως . . .

Δὲν μοῦ ἐφάνη παράξενον. Ἐνεθυμήθην ἀμέσως ὅτι ὁ
 κ. τελωνοσταθμάρχης ἦτο παυμένος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν . . .

* *

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦτο πεπωμένον νὰ μὴ σταματήσῃ
 ἕως ἐδῶ. Εἶχε καὶ τὸν ἀντίκτυπὸν του.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀνεγίνωσκον ἀλληλοδιαδόχως τὰς
 ἐφημερίδας τῆς πρωτεύουσας, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἰδοῦ
 πῶς περιέγραφε τὸ μέγα ἐκεῖνο κατόρθωμα :

Ἐκ τῆς **Νέας Ἐφημερίδος** :

— « Χάριτες ὀφείλονται εἰς τὸν δραστήριον **μηχανικόν**
 τοῦ **δῆμου**, ὅστις ἔσπευσε νὰ ἰσοπεδώσῃ . . . κτλ. »

Ἐκ τῆς **Ἀκροπόλεως** :

— « Ὅλοι σχεδὸν οἱ γείτονες τῆς συνοικίας *** μεταβάντες ἀ-
 θρόοι καὶ ἐν σώματι εἰς τὰ ἡμέτερα γραφεῖα μᾶς παρεκάλεσαν
 ν' ἀπονείμωμεν δημοσίᾳ τὸν προσήκοντα ἔπαινον εἰς τὸν ρέκτην
 καὶ ἀκούραστον νομο**μηχανικόν**, προνοήσαντα ἐγκαίρως
 περὶ τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου λακκου . . . κτλ. »

Ἐκ τῆς **Παλιγγενεσίας** :

— « Ἀνεπιφυλάκτως διαθεβαίουμεν τὸ νοῆμον κοινὸν τῆς πρω-
 τεύουσας ὅτι ἡ ἐπισκευὴ τῆς ὁδοῦ, περὶ ἧς τοσοῦτος ἐγένετο πά-
 τας, ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀγαθὴν πρόνοιαν τοῦ
 λαμπροῦ **αστυνομικοῦ** τοῦ τμήματος . . . κλπ. »

Ἐκ τῶν **Καιρῶν** :

— « Ἐκ πλάνης βεθαίως αἱ συνάδελφοι ἀπέδωκαν τὴν πρωτο-
 βουλίαν τῆς ἐπισκευῆς εἰς ἄλλους. Ἡ διόρθωσις τῶν δυσωνύμων

ἐκείνων ἀσχημιῶν τῆς ὁδοῦ ἀπορρέει ἐκ μόνης τῆς ἀνενδότου ἐνεργείας τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὅστις... κτλ.»

Ἐκ τῆς Ἑθνικῆς :

— « Πρέπει νὰ ἤμεθα δίκαιοι. Ἡ ἐπιχωμάτως τῶν περιληπτῶν ἐκείνων χασμάτων τῆς ὁδοῦ ἀνήκει εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν φροντίδα τοῦ φιλοτίμου καὶ φιλοπόλιδος Δημάρχου, ὅστις, μ' ὅλην τὴν συστηματικὴν ἀντίπραξιν τῆς Κυβερνήσεως, ἡδυνήθη ἐν τούτοις νὰ... κλπ. »

Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος :

— « Βεβαιούμεθα αὐθεντικῶς ὅτι ἡ ἄρσις τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τῆς ἀσχημίας τῆς ὁδοῦ, περὶ ἧς κόπονται αἱ συνάδελφοι, ὀφείλεται εἰς μόνην τὴν ἐνέργειαν τοῦ κ. Νομάρχου, ὅστις... κτλ. »

Ἐκ τῆς Χώρας :

— « Εἶνε αἰτιος νὰ σφετερίζονται τὰ ὑπουργικὰ ὄργανα ἀλλοτρίας δάφνας. Ἡ ὁδὸς ἐκείνη ἐπεσκευάσθη ἰδίᾳ δαπάνῃ τοῦ ἀντιπολιτευομένου βουλευτοῦ κ. Λ, ** ὅστις συγκινηθεὶς ἐκ τῶν τόσων δυστυχιμάτων τῶν ἀγαπητῶν ἐκλογέων του, καὶ βλέπων τὴν ἐγκληματικὴν ἀδράνειαν τῶν ἀρμοδίων, ἀπεφάσισε... κτλ. »

Ἐκ τῆς Πρωΐας :

— « Εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ διαβεβαιώσωμεν τὸ ἀπανταχοῦ Ἑλληνικὸν δημόσιον, καὶ ἔχομεν περὶ τούτου ἐπίσημα ἔγγραφα εἰς χεῖράς μας, δοθέντα ἡμῖν ἐξ αὐθεντικῶν πηγῶν, ὅτι μόνον εἰς τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς ἐντόνους διαμαρτυρήσεις τοῦ Πρέσβους τῆς Τουρκίας, ἐνδοῦσα ἡ ἀνάνδρος καὶ φοροδεὴς Κυβέρνησις, ἐπειθαναγκάσθη εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, τοῦθ' ὅπερ καταδεικνύει δι' ἐκατομμυριοστὴν φορὰν ὅτι τὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως, πτήσσοντα μόνον εἰς ἓν νεῦμα τῆς ξένης διπλωματίας καὶ... κτλ. » καὶ ἡχολοῦθουν πέντε στήλαι κυρίου ἄρθρου, ἐν τέλει τοῦ ὁποίου διετυποῦτο λογικώτατα, μετὰ τὸ δορμὺ κατηγορητήριον, ὅτι : Διὰ ταῦτα, καὶ δι' ὅσα ἄλλα παρελείφθησαν, ἡ Κυβέρνησις πρέπει... κτλ. »

* *

ὦ Θεὲ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν !

Ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσω ἐπὶ ἓνα τοῦλάχιστον μῆνα τὴν ἀνάγνωσιν ἐφημερίδων.

Διότι ὑπῆρχε φόβος, μήπως τώρα μόνον, κατόπιν ἐορ-
τῆς, ξεφυτρώσουν συντάγματα ἁρμοδίων, ὅποτε δηλαδή
πλέον ἐπρόκειτο νὰ διαμοιρασθῶν δάφναι καὶ συγχαρη-
τήρια.

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος τοῦ 1890

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΥ

ΒΑΘΥ βλέμμα, ὠραῖο μέτωπο, ἄχνό χρῶμα,
Φρύδια πυκνά, μισόξανθα μαλλιά,
Μύτη μικρή, κοντός, λιγνός 'ς τὸ σῶμα,
Μέτριο σαγῶνι, χεῖλη φουσκωτά.

Γοργός 'ς τὸ βῆμα πάντα καὶ 'ς τὸ στόμα.
Κορμὶ γγυρτό, γιομᾶτος δυστυχιά,
Φρόνιμος, ταπεινός, τρελλὸς ἀκόμα,
Δειλία καὶ θάρρος κλειῶ μέσ' 'ς τὴν καρδιά.

Κανεῖς, κανεῖς 'ς τὸν κόσμον δὲ με ξέρει,
Γιὰ νὰ μὴ κλάψω ἀδιάκοπα γελῶ,
Πόσα ἡ ψυχὴ μου βάσανα ὑποφέρει ! !

Φλογίζομαι ἀπὸ δόξα κ' ὅλο γράφω,
"Ο,τι ἀγαπάω θαρρεῖς πῶς τὸ μισῶ,
Θὰ με γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι 'ς τὸν τάφο.

Ζάκυνθος 1891

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ